

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάττομενον ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀγγεῖμα, ἀπὸ τῆς περιόδου εἰς τὴν χάραν ἡμῶν διηρημέναις καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀναγνώσιμα ἀριστῶν καὶ κοινωφιλῶτων εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΤΕΤΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δόξαμ. 75. Ἐξωτερικὸς δό. 40. Τρίμηνος δό. 22.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀπόστολῶν γράμμα δόξαμ. 50.—
Ἀρμενικῆς δολλάρια 4. Ἀγγλικῆς καὶ δόξων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κροτῶν ὁσάκις 10.
Ἐξωτερικῶν καὶ Τρίμηνον ἀνάλογως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΜ Τῶ 1879

ΙΑΡΥΘΜ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιουῦ μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅσοις Ἐδριάζουσι δόξ. 38, περὶ τὸ Ἡερβανέον

Περίοδος Β' — Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰανουαρίου 1926

Ἔτος 48ον — Ἀριθ. 8

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1926

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μοθιασόμενα ἀπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —
— Ναί; . . . φηθύρισε ὁ Ἀνναμίτης.
— Μὲ τὸ μηχανήμα τοῦ Ταρδίφ ἐξακολούθησε ὁ νέος, οἱ ἀκτίνες X διεπερνῶν τὰ μέταλλα, ἐπιπονηστικῶς πάχος κι' ἂν ἔχουν. Ὅλ' αὐτὰ δὲν ἀερίζουν τίποτε γιὰ σένα, ζῶον;

Ὁ Ἀνναμίτης, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην διαμαρτυρίαν γιὰ τὰ κολακευτικὰ αὐτὰ ἐπιθέτα, περιορίστηκε νὰ πει μὲ τὴ βαθύτερη ὑποταγή:

— Εἶμαι στὴ διάθεσιν τοῦ κυρίου μου γιὰ ὅ,τι μὲ διατάξει.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ νέος. Σοῦ δίνω προθεσμίαν τρεῖς μῆνες. . . Ἄν ὡς τότε, δὲν πᾶς νὰ καταθέσῃς στὸ σταθμὸ Γ τὸ μηχανήμα καὶ τὸ ἐρμηνευτικὸ χειρόγραφο, θάρρῃς νὰ σὲ πιάσουν γιὰ νὰ σὲ πᾶν στὸ Βοθμαγκό. Ἄν χρειαστέες λεπτά, ζήτησε ἀπὸ τὸν ταμίαν του. . . Ἄντιο!

Ὁ Ἀνναμίτης ἔκαμε μὴ ἀκόμη βαθύτατην ὑπόκλησιν. — Ἄλλοσι! εἶπε ὁ νέος στὸν ὑπάλληλόν του.

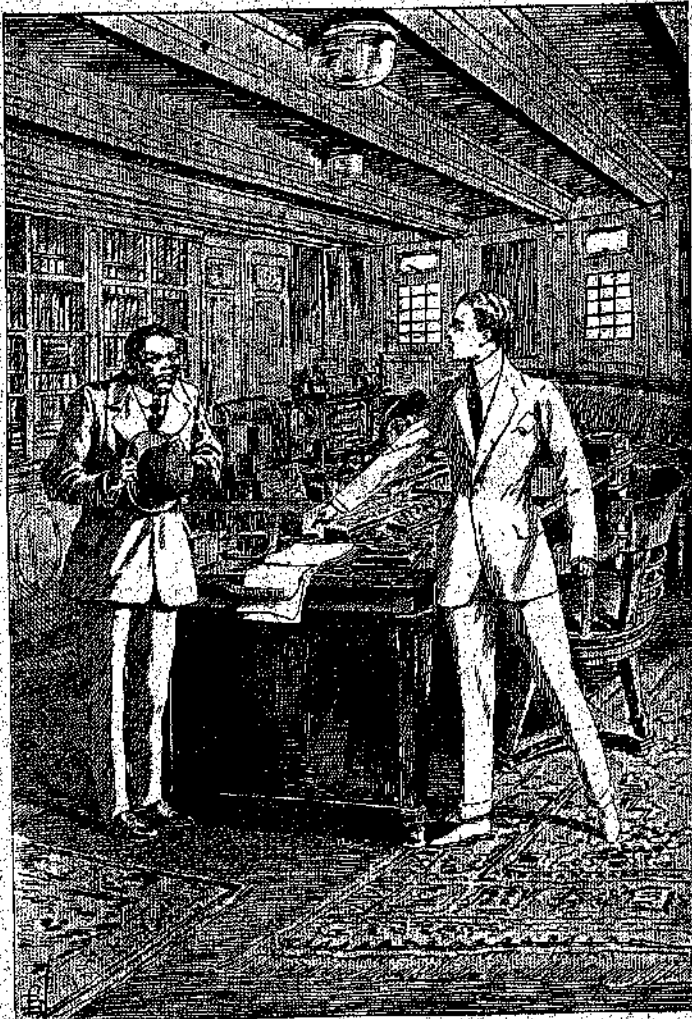
Ἡ σκηνὴ αὕτη ἐπαναλήφθηκε ἐπτά φορές. Ἐπτά φορές ὁ ἀρχηγὸς πήρε ἀναφορὰ ἀπὸ πρόσωπα ποὺ φαινόταν ὑπάλληλοι του, καὶ τοὺς ἔδωκε ἐδηγίσεις καὶ προσταγὰς.

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἔφερε διακόσιες σαράντα χιλιάδας φράγκα. Ὁ κύριος τοῦ πλοίου

πήρε τὸ ποσὸν αὐτὸ καθὼς θάρρῃς ἕνα τσιγαρέτο.

Ἄφθ' ἔφυγε κι' ὁ τελευταῖος ἐπισκέπτης, ὁ νέος ἀναψ' ἕνα ἀνατολίτικον τσιγαρέτο καὶ καπνίζοντας το, φηθύρισε: — Ἀρκετὰ γιὰ σήμερα.

Ἦστερα χτύπησε τὸ καουδόνι κι' εὐθὺς μπήκε ὁ ὑπάλληλός του.

«Ἡλπίσει κοιτάξαι αὐτὴν τὴν ἀναφορὰ! . . .» (Σελ. 33, στ. γ')

— Νὰ δάλλουν ἀπὸ ἀπόψε. . . Ἄδριο τὸ πρωτὸ σὺς ἔξη σηκώνουμε ἀγκυρὰ.
— Καταβύβηση;
— Βοθμαγκό.
— Ταχύτης;
— Δεκατέσσερις κόμμοι.

Ἄφθ' ἔφυγε ὁ ὑπάλληλος, ὁ νέος φάνηκε ξαφνικὰ ν' ἀλλάζει ὄψη. Ἡ σκληρὴ κι' αὐταρχικὴ του στάση πῆρε τώρα μὴ γλύκα, πῆρε δὲ θὰ τὴν ὑποπτεύουσαν κανένας. Πῆγε ὡς τὴν πόρτάν τῆς καμπίνας κι' ἔβουρε δυὸ χάλκινοὺς σύρτες. Βέβαιος πιά δτι δὲν θὰ τὸν ἀνησυχῆσαν κανένας, ἀλλάξε δλάτιστα βρασ, καθὼς ἕνας ἠθοποιὸς ποὺ τελείωσε τὸ ρόλο του καὶ γυρίζει στὰ παρασκήνια. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πλοίου δὲν κοιτάζε πιά τὰ πολυἀριθμὰ μηχανήματα ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ τραπέζι, οὐδὲ τίς φακέλους μὲ τὰ ἔγγραφα. Ἐβγάλε ἀπὸ τὸ συρτᾶρι ἕναν καθρέφτη τοῦ χειριοῦ, κοιτάχτηκε κάμποσιν ὥρα μὲ ἱκανοποίησιν, κι' ὕστερα ἐπῆλθε τρεῖς φορές ἕνα εἰδικὸ ἠλεκτρικὸν κουμπι.

Σὲ λίγο μπήκε μὴ γυναικίαν, ντυμένη ὡς καμαριέρα μεγάλου ξενοδοχείου. Μαύρην σεμιζέτταν, ποδιὰ μὲ τριάντες καὶ δαντελλένιον σκαθοῦ στὸ κεφάλι.

— Ἰωάννα, τὸ μπάνιο μου, εἶπε ἄπλᾶ ὁ νέος.

— Μάλιστα, κυρία ἀποκριθῆκε ἡ καμαριέρα. . . Νὰ σὰς ἐτοιμάσω τὸ φόρεμα, ἢ τὰ ἀντρικὰ ρούχα σας;

— Τὸ φόρεμά μου, τὸ μαῦρο μὲ τίς ποδιὰς, ἀπάντησε ἐκείνη, ποὺ ἔμας τὴν εἰχάμε πᾶρει γιὰ ἄντρα.

Ὅστε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πλοίου ἤταν γυναικίαν! Ἡ μυστηριώδης αὕτη ὑπαρξὴ ποῦ, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καμπίνας τῆς, φαινόταν δτι τὰ

Ο ΑΓΙΟ-ΒΑΣΙΛΗΣ

Φορτωμένος, ο Άγιος Βασίλης θα φτάσει την παραμονή της Πρωτοχρονιάς στην πολιτεία άργα κατά το βράδυ. Παγωμένος απ' το χιόνι, γεμάτος χιόνια, με βαριά κουρασμένα βήματα θα περάσει και τα τελευταία χωράφια μέσα στο σκοτάδι κι' όταν πια θα σιμώνει στην πολιτεία, θα καθήσει λίγες στιγμές πάνω σε μια πέτρα να ξεκουραστεί, θα ξεφορτώσει απ' τόν όμο του το μεγάλο σακκι με τα δώρα που φέρνει στα παιδιά και θα κοιτάξει με τα άσθενικά γερασμένα μάτια του την πολυβουη κι' ελόφωτη πολιτεία πέρα.

Εκεί, — συλλογιέται — Ήταν ελόκληρο τώρα χρόνος, τόν προσμένον ανυπόμονα τα παιδιά να τους φέρη τα δώρα του. Τη νύχτα αυτή τα περισσότερα στη γλυκειά άνακτονη θάγρυπνονε, πολλά ματάκια θα τριβώνται απ' τη νόστα κι' άλλα, κουρασμένα, θα κλείσουν και τών γαλήνιων όνειρων η' πλάνη θα τάνοιξει σε λίγο μέσα σε κόσμους γεμάτους όμορφιά και φως.

Γι' αυτό το καλό γεροντάκι δε λογάριασε κόπους, δε λογάριασε τα χιόνια και ξεκίνησε, όπως κάθε χρόνο και τώρα, απ' τη μακρυνή του πατρίδα, την Καισαρεία, να πραγματοποιήσει έλευς τούς πόθους τών μικρών του φίλων, να δώσει άπαντα παιχνιδάκι στο κάθε παιδάκι κατά την επιθυμία που θάχει το καθένα. Θα σιμώσει σιγά - σιγά μιν τά ξυπνήσει όσα παιδιά κουρασμένα κοιμούνται στο κρεβάτάκια τους, και θάφηση πλάι τους το δώρο του, — Ήρει τόσο καλά ο Άγιος Βασίλης τί άρασει στο καθένα!

Κι' έτσι, από σπίτι σε σπίτι, άφου δώσει τα δώρα του στα παιδιά, άφου φέρει για μιá στιγμή στ' όνειρο τού φτωχούλη όρφανού την πεθαμένη του μαμά να το φιλήσει, άφου συμπονέσει τα χλωμά προσφυγάκια που μακρυσά απ' την πατρίδα τους φτωχοζούνε στην ξενιτιά, θα φτάσει και στο δικό μας το σπίτι.

Θά χτυπήσει στην πόρτα μας με το χοντρό του ραβδί και, όταν έμεις με λαιχάρα τάνοιζουμε, θάνίσει ένα ένα, με κόπο, τα σκαλιά και θάρθει κοντά μας να καθίσει στην τραπέζαρία που ναι άναμμένο το τζάκι.

Οι καρέκλες θα φιλοξενήσουν και πάλι τούς παλιούς τους γνωρίμους, όλα τ' αγαπημένα μας πρόσωπα που λείπουν καιρό τώρα απ' το σπίτι, κι' η συντροφιά μας θα είναι πιά τέλεια. Ο μικρός άδερφός θα όρεθώ πάλι στην ψηλή του καρέκλα καθισμένος, — αυτές τις μεγάλες γιορτές πάντα ο φάλακας τού Παραδείσου τόν άφίνει νάρχεται για λίγες στιγμές να μ'ε βλέπει, — κι' η καλή μας γιαγιά, που πήγε κι' αυτή

να βρη τόν μικρό άδερφό να τού κρατάει συντροφιά, θα καθίσει στην παλιά πολυθρόνα.

Κι' ελοι θα προσμένουμε, στ' άναμμένο το τζάκι κοντά, ν' ακούσουμε τις περιπέτειες τού καλού Άγιου Βασίλη. Και θάρθουν μεσάνυχτα βαθιά που στο τζάκι μας η φωτιά θάχει σβύσει, κι' ελοι μας κουρασμένοι θάχουμε στις καρέκλες μας άποκοιμηθή. Τότε ο Άγιος Βασίλης θα σηκωθεί κι' άθόρυβα, μιν ξυπνίσει κανένα και τόν κάψει να λυπηθή που θα ήη την γιαγιά και το μικρόν άδερφό να φεύγουνε πάλι, θα τούς πάρει να τού κάνουνε συντροφιά, μέχρι τή στιγμή που θα χωριστούν για να πάρουν το δρόμο τους χωριστά, και θα φύγουνε κι' οι τρεις τους μαζί.

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΡΑΒΙΝΑΚΗΣ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΟ ΒΡΑΔΥ

Τι βαρύ πόνει το βράδυ
Και συλλογισμένο!
Μέσ στο σπίτι, το κλεισμένο
Να πωνώση το σκοτάδι
Περιμένο!

Τους έφημικούς μουσκεύει
Δρόμους ή βοοχή
Σε μια εικόνα έμπρός φωoxy
Μία φλογιστή άχνη χορεύει
Μοναχή.

Κι' ή βοοχή το παραθύρι
Που ρεντίζει,
Σιγαλά όπως μουμουρίζει,
Μουάξει μάννα πούχει γέρει
Και με νανουρίζει.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET,
διασκευασμένο για την «Διάπλαση» από
τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλο.]

— Συνέχεια από τὸ προηγούμενο —

Στο ψυχρό του βλέμμα φάνηκε μιá άστραπή, συγκρατήθηκε όμως γρήγορα, κοιτάζοντας από ψηλά το παιδί και τη μπόννα του. Ήπειτα πλησίασε τούς άλλους, που είχαν τραδηχτεί κοντά στη φωτιά.

Η Κωνσταντίνα βρήκε πολύ «περήφανα» αυτό τόν κύριο Νταρζαντόν. Στόν Τζάκ όμως προξένησε μιάν άπροσδιόριστή εντύπωση σαν αντιπάθεια και σά φθόβο.

Απ' όλους εκείνους που βρισκόταν εκεί-μέσα, το παιδί έμελλε να υποφέρη πολλά' μ' απ' αυτόν τα περισσότερα. Θέλιγες πώς το προαισθανόταν. Μόλις τόν είδε να μπαίνει, τὸ ένστικτό του μάνταφε τὸν «έχθρὸς» κι' όταν τὸ σκληρό εκείνο βλέμμα διασταυρώθηκε με τὸ δικό του, τού πάγωσε τήν καρδιά.

«Α, πόσες φορές, στη θλιμμένη ζωή του, ο Τζάκ θάπαντοσε αυτό τὸ βλέμμα, απ' αυτά τάχνογάλανα μάτια, τά

κουμισμένα κάτω από βαριά βλέφαρα, με τὸν τὰ ξαφνικά ξυπνημάτά τους είχαν τή φοβερή λάμψη τού άτσαλιού! Ονομάζουν τὰ μάτια παράθυρα τής ψυχής;» Αλλά τὰ μάτια τού Νταρζαντόν ήταν τόσο καλά κλεισμένα, που θά μπορούσε κανείς νάμφιδάλλη άν άπήρχε πίσω τους ψυχή...

Άφου τελείωσε πιά η συνομιλία τού Μορονδάλ με τήν καμριέρα, ο κρεόλος πλησίασε τόν καινούργιο τού οίκο-τροφού και, χτυπώντας του φιλικά τὸ μάγουλο, τού είπε:

— Έ, μικρέ μου φίλε, γέλασε λοιπόν λίγο και σὺ! Τι κατεδασμένα μούτρα είναι αυτά;

Κι' αλήθεια, βλέποντας τή μπόννα τού έτοιμη να φύγη, ο Τζάκ με δυσκολία κρατούσε τὰ κλάμματα.

— Κωσταντίνα, Κωσταντίνα, τής έλεγες σιγά, πισμένους άπό το φουστάνι τής νά πής τής μαμάς νάρθη να με ιδώ... χωρίς άλλο!

— Έννοια σου, τόν ήσύχαζε κείνη, θάρθη. Και μιν κλαίς, είναι ντροπή.

Έξω χιόνιζε δυνατά. Ο Μορονδάλ είπε να στείλη να φέρουν άμάξι. Η Κωσταντίνα όμως, πρὸς μεγάλη έκπληξη όλων, έδήλωσε πὸς τήν περιμένη στην άκρη τού στενοῦ ο Αύγουστὸς με τὸ κουπέ.

Είχαν κι' άμάξι δικό τους, ὡ διαβολο!

— Αλήθεια, άεχακούθησε η καμριέρα, ο Αύγουστὸς με παρακάλεσε να σάς ρωτήσω κάτι τί. Έχετε άκόμα μαθητή τὸ γιό μικρό τού κυρίου Σαίτ;

— Ναι, ναι, πολύ καλό παιδί, άποκρίθηκε ο Μορονδάλ.

— Και φωνή πρώτης! έπρόσθεσε ο Λαμπασάντερ. Τὸν θέλετε;

Και πριν πάρη απάντηση, άνοιξε τήν πόρτα και φώναξε ο άβροντὸς τὸν Σαίτ.

Ένα φοβερό σὺρλιασμα τού άποκρίθηκε κι' ο Σαίτ μπήκε.

Ήταν ένα ψηλό, κιτρινομαέλαχροino παιδί, άραπάκι από τήν Αίγυπτο, που η μαθητική του στολή, κοντή και στενή όπως θά έλες οι στολές εκεί-μέσα, δὸν τού έρχόταν πιά στο μεγαλωμένο σωμα. Το ίδιο και το πεσί, τὸ τεντωμένο στο κανονικό άλλωςτε πρόσωπό του: ήταν τόσο λίγο, τόσο τσουρούτικο, ὡστε όταν τὸ παιδί άνοιγε τὸ στόμα, τὰ μάτια έκλειναν μονάχα τους και τάνάπαλιν. Το πεσί του δὸν έφτανε και για τὰ δύο!

Ναι, θυμόταν πολύ καλά τόν Αύγουστὸς, που τόν είχαν άμαξά στο σπίτι και τού έδινε έλα του τάποτσιγαρο.

— Και τί θέλετε να τού πὸς εκ μέθους σας; τόν ρώτησε εύγενικά η Κωσταντίνα.

— Τίποτα! άποκρίθηκε άπλά ο Σαίτ.

— Κι' οι γονέις σας τί κάνουν;...
— Δὸν ξέρω.

— Μα δὸν έγύριζαν στην Αίγυπτο, όπως έκόπεσαν;... Δὸν σας γράφουν;

— Όχι δὸν μου γράφουν.

Η άδιαφορία που έδειχνε ο οίκο-τροφός τού Μορονδάλ για τήν οίκογένειά του, δὸν εδούταινε βέβαια τήν άνατροπή που έπαιρνε στο «οίκογενειακό οίκοτροφείο». Κι' ο Τζάκ, καθὸς άκουγε τις απαντήσεις του, έκανε παράξενες σκέψεις.

Τὸ φαινόταν πὸς εκεί-μέσα θά ζούσε με παιδιά όρφανά, έρημα, παρατημένα, ξεχασμένα και πὸς έτσι θά καταντούσε μαζί τους κι' αυτός...

Τραβοῦσε άπ' τὸ φουστάνι τήν Κωσταντίνα και τήν παρακαλούσε:

— Ω, πὸς τής νάρθη να με έβ... πὸς τής νάρχεται να με βλέπη!

Κι' όταν η πόρτα κλείστηκε πίσω απ' τούς φαρμακαλάδες τής καμριέρας, κατάλαβε πὸς τελείωσαν έλα, πὸς ένα δλάκαρα κομμάτι τής ζωής του, η ζωή τού χαϊδεμένου παιδιού, περνούσε πιά στο Παρελθόν και ποτε δὸν θά ξανάδελτε τις εδουχισμένες εκείνες ήμέρες...

Καθὸς συγόνλαιγε, όρθὸς κι' άκουμπωμένος στην πόρτα τού κήπου, ένα χέρι άπλώθηκε σ' αυτόν, που κρατούσε ένα πράγμα μαύρο.

Ήταν ο Σαίτ που, για να τὸν παρηγορήσει, τού έδινε ένα άποτσιγαρο.

— Πάρ' το, είναι πουρο... μὴ σε νοιάζει, έχω πολλά, τού έλεγε, κλείνοντας τὰ μάτια για να μορφή να μιλή.

Ο Τζάκ, χαμαγελώντας εύγενικά άνάμεσα στα δάκρυά του, τού έγνεψε όχι, δὸν ήθελε το άποτσιγαρο, κι' ο νεαρός Αίγύπτιος που η εδύλωτιζ του ήταν πολὺ περιορισμένη, τὸν κοίταξε χωρίς να έβρη πιά τί να τού πὸς, όταν ήρθε ο κ. Μορονδάλ.

Είχε συνοδεύσει τήν Κωσταντίνα ως πιάμα τής κυρίας τής και γύριξε κατευχαριστημένος άπό τήν πολυτέλεια που είχε ιδώ.

— Μπράβο, είπε στο Σαίτ μ' άσυναίθιστη γι' αυτόν καλοσύνη. Προσάθησε να τὸν παρηγορήσει... Παίξτε μαζί κανένα παιχνιδάκι... Πηγαίνετε στη σάλα που είναι πιδ ζεστά από δὸ... Σας δίνω άδειά ως αύριο γι' άγάπη τού καινούργιου.

Ση' μεγάλη φρόντα με τὰ τζάκια, όπου έπαιζαν καμιά δεκαριά «τροπικάκια», ο Τζάκ περικυκλώθηκε άμέσως και πολιτοκήθηκε από έρωτήσεις σε γλωσσικά ιδιώματα ακατάληπτα. Με τις ξανθές του μουούκλες, τὸ βελούδινο φορεματάκι και τις γυμνές γαμπίτσες, άνάμεσα σ' έλα έκείνη τὰ ισχνά, τὰ ζωηρά, τείκνιγχα άραπάκια, έμοιαζε με μικρό κομψὸ περιτζανάκι που βρέθηκε άξαφνα μέσα στο μεγάλο κλουβι τὸν πιδήχων στο Ζωολογικό Κήπο.

Κι' ο ίδιος ο Μορονδάλ διασχίδάζε

μ' αυτό τὸ θέαμα. Άλλά δὸν μπόρεσε να μείνη πολὺ: Μία συζητούσαν, φιλονεικούσαν ζωηρά. Τὰ νὰ τού Λαμπασάντερ έδιναν κι' έπαιρναν κι' η κυρία Μορονδάλ Δεκοστέρ άπαντοσε με νότες πιδ φίλης. Άμέσως κατάλαβε κι' έτραψε να βοηθήσει τή γυναίκα τού που υπερασπιδόταν ήρωικά τὰ λεπτά τής τριμηνίας, γιατι οι κκ. καθηγητά, που είχαν να λάβουν κάμποσους μισθούς, έννοούσαν τὸρα να τὰ μοιράσουν.

Ο κ. Εδάριστος Μορονδάλ— η Έβαδου-Μορονδάλ, όπως έλεγε ο ίδιος τῶνομά του,— ήταν δικηγόρος και λογοτέχνης τού γλυκού νερού, άπό κάποια πόλη τής γαλλικής Γουαδαλούπας. Στι Παρίσι, που με τή λάμψη του τραβή και τις πεταλούδες τών Άποικιών, ο φιλόδοξος κρεόλος πήγε το 1848 για ενά δράση εδύτερη». Στην άρχή δοκίμασε να δικηγορήσει και να πολιτευθώ. Άλλά τὰ βρήκε μπασιούτα με τήν ποφά τού: οι άνθρωποι ξεκρηζιδόταν από

...*

Με τὰ χρόνια αυτά, ο Μορονδάλ σκέφτηκε σ' εν άρχή να έπυρρή μιá έφημερίδα η' ενν περιοδικό. Φοδθθηκε όμως μιν τα χάρση και προσάθησε να βρη καμιά επιχ έρηση πιδ σίγουρη για να πλουτισθ με τὸ μικρό του κεφάλαιο. Τότε τού ήρθε η περιφνημη ιδέα.

«Ήξερε ότι στέλνουν παιδιά από τις πιδ μακρυνές χώρες για να εκπαιδευθούν στο Παρίσι: Άπό τήν Περσία, από τήν Ταϊβάνια, από τὸ Ινδοστάν, από τή Γουίνεα, από παντού. Κι' οι γονέις τους, τὰ εμπιστεύονται σε πλοιαρχους ή σ' εμπόρους, που τούς χραιστεύουν για κηδεμόνες.

Ήταν καλή δουλειά, γιατι τὰ μαθητοῦδια αυτά έρχόνταν συνήθως φορτωμένα χρυσάφι. Έπειτα κι' η μέθοδος Μορονδάλ-Δεκοστέρ μπόρούσε να σηκώσει πολὺ ένα Σχολείο για παιδιά που είχαν κάθε-λογής προφορά. Κι' άμέσως ο κρεόλος έγραψε σε διάφορες γλώσσες κάτι φοβερές ρεκλάμες, που τὸς δημοσίευσε στις έφημερίδες τών Άποικιών τής Χάδρης και τής Μασσαλίας. Άπό τὸν πρώτο χρόνο, ο άνιψιός τού ιμάκη τής Ζανξιδάρης και δύο θαυμάσιοι μικροί μαθητοι τής Γουίνεας έφτασαν στο σπίτι τού Μορονδάλ, που όποχρεώθηκε να πιάση μεγαλύτερα. Τότε βρήκε, στο Στανό τών Δώδεκα Σπιτιών, τὸ άπαρτημένο εκείνο Τηποφωτογραφείο που είχε ναυαγήσει, γιατι τὰ άλλα δὸν έννοούσαν να μπαίνουν στο έλλεινὸ-έκείνο καντούνι. Τὸ άγράφσε, τὸ διόρθωσε όπως όπως και τὸ Γιυνάσιο Μορονδάλ μπόρούσε πιά να χωρη τὸ, οίκοτρόφους του.

Γιατι κάθε χρόνο τὸ έστελναν κι' άλλους. Κι' όμως ο λυκειάρχης δὸν νοιαζόταν τόσο για αυτοὸς. Τὸ χρυσὸ του δνευρο ήταν άλλο: Οι φωτογράφοι που τὸ πούλησαν τὸ σπίτι έκείνο, τὸν είχαν πείσει ότι σε λίγο θά τὸ «άπαλλοτριωναν». Ένας μεγάλος δρόμος θά περνούσε από κεί, τὰ σχέδια ήταν έτοιμα κι' ένα σημαντικό ποσὸ θά έπαιρνε ο ιδιοκτήτης γι' άποξηνιμωση.

«Είπε τριε χρόνια. Κι' άφου έχασε πιά έλες του τις έλίπδες κι' έχάλασε το στομάχι του από τήν κακοπέραση, η τύχη τὸν έκανε να βρη ένα μάθημα, άγγλικής πάλι, σε κάποιον Παρθεναγωγείο που τὸ διατηρούσαν τρεις άδελφές, οι δεσποινίδες Δεκοστέρ.

Η μικρότερη, τριάντα χρόνων, κινδύνευε να μείνη γεροντοκόρη σαν τις άλλ-

λες. Ήταν όμως η έφευρέτρια τής «μεθόδου». Κι' ο Μορονδάλ που η σοφία τής τὸν είχε γοητέψει, τὴ ζήτησε σε γάμο και τὸ τὴν έδωσαν.

Παντρεμένος πιά, ζούσε με τή γυναίκα του μέσα στο Παρθεναγωγείο, όπου έδιναν μαθήματα κι' οι δυὸ. Άλλά όστερα, οι μεγαλύτερες Δεκοστέρ, εν και έλάτρευαν τήν άδελφή τους, είδαν πὸς η συμβίωση ήταν άδύνατη για τὸν άσυμβίβαστο χαρακτήρα και τις κακές συνήθειες τού κρεόλου. Άνάμεσα στ' άλλα, τὸ χειρότερο, φερνόταν άποκάστα και στις μαθήτριες. Έτσι άναγκάστηκαν με λύπη τους ναπομακρύνουν τὸ άντράγουνα, άφου τὸ έδωσαν όμως γι' άποξηνιμωση τριάντα χιλιάδες φράγκα.

Με τὰ χρόνια αυτά, ο Μορονδάλ πλούτησε σ' εν άρχή με ερρύθη μιá έφημερίδα η' ενν περιοδικό. Φοδθθηκε όμως μιν τα χάρση και προσάθησε να βρη καμιά επιχ έρηση πιδ σίγουρη για να πλουτισθ με τὸ μικρό του κεφάλαιο. Τότε τού ήρθε η περιφνημη ιδέα.

«Ήξερε ότι στέλνουν παιδιά από τις πιδ μακρυνές χώρες για να εκπαιδευθούν στο Παρίσι: Άπό τήν Περσία, από τήν Ταϊβάνια, από τὸ Ινδοστάν, από τή Γουίνεα, από παντού. Κι' οι γονέις τους, τὰ εμπιστεύονται σε πλοιαρχους ή σ' εμπόρους, που τούς χραιστεύουν για κηδεμόνες.

(Ακολουθεί)

Ο Κωσταντίνος τού Γυμνασίου Μορονδάλ...

τά γέλια όταν τόν άκουαν νάγορεύη. Τότε άποφάσισε να δημοσιογραφήσει. Και πραγματικώς πέρασε από πολλές έφημερίδες, άλλα δὸν κατάφερε να μείνη σε καμιά.

Έ, δὸν είναι πιδ εύκολο να εδράσει κανείς στο Παρίσι παρά στη Γουαδαλούπα. Κι' ο φτωχὸς Μορονδάλ, για να μιν πειθάνη τής πείνας, άρχισε να κάνει ότι μπόρούσε και να παίρνη όσα τού έδιναν. Έγινε δάσκαλος τής Αγγλικής σ' ένα Δύκειο, αλλά τὸν έδιωξαν επειδὴ είχε τήν κακή συνήθεια να χτυπά τὰ παιδιά. Έδινε άρθρα σε 'Εγκυκλοπαιδικά λεξικά για ένα κομμάτι ψωμί. Έγραψε και μιá διτομη «Ιστορία τού Μεσαίωνα» για εικοσπέντε φράγκα τὸν τόμο! Ως και αντίγραφα θεατρικών έργων έφτασε να κάνει ο πεινασμένος βιοπαλαιστής.

Έτσι ζησε τρία χρόνια. Κι' άφου έχασε πιά έλες του τις έλίπδες κι' έχάλασε το στομάχι του από τήν κακοπέραση, η τύχη τὸν έκανε να βρη ένα μάθημα, άγγλικής πάλι, σε κάποιον Παρθεναγωγείο που τὸ διατηρούσαν τρεις άδελφές, οι δεσποινίδες Δεκοστέρ.

Η μικρότερη, τριάντα χρόνων, κινδύνευε να μείνη γεροντοκόρη σαν τις άλλ-

Τὰ πρόκτιστον κέρθμον τού καλού συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὰ ἀναπόθεσις τῆς συνδρομῆς του.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ (Συνέχεια, βλ. σελ. 34)

16.— Δωρεάν λαβαίνον μέρος μόνον όσοι ἔχουν ψευδώνυμο. Οἱ ἄλλοι συνδρομηταὶ ἢ ἀδέλφια συνδρομητῶν συνοδεύουν τὴν λύσειν καθὲς φυλλαδίου μὲ 10 λεπτοῦν νόμισμα ἢ γραμματόσημο, καὶ μὲ 20 λεπτοῦν οἱ ἀγορασταί.

17.— Οἱ λύσεις στέλλονται γραμμένες σὲ χαρτὶ ἰδιώτερο, ποὺ ὀνομάζεται *χαρτὴ τῶν λύσεων* ἢ *λυσοχαρτὶ*, καὶ πωλείται στὸ Γραφεῖο τῆς Διαπάλασης, σὲ φάκελλο, πρὸς 2,50 δραχμὰς (καὶ τοῦχοδρομικῶς δρ. 2,60 γιὰ τὸ ἔσωτερικὸν καὶ δρ. 2,70 γιὰ τὸ ἔξωτερικόν). Κάθε φάκελλος ἔχει μέσα 13 φύλλα, ὅσα ἀρκοῦν γιὰ τὴν λύσειν μίας Τριμηναίας. Ἀνοθεὶς σὲ ἄλλο χαρτὶ, δὲν εἶναι δεκτὴς.

18.— Τὸ λυσοχαρτὶ ἔχει χαρμὰ καὶ ὀδηγίαι· γιὰ τὰ ἔξω οἱ διαγωνιζόμενοι ποῦ καὶ πὼς πρέπει γιὰ γράφει τὸν ὄνομα του, τὸ ψευδώνυμό του, τὴν ἡλικίαν του, τὸν ἀριθμὸν τῆς Ἀσκήσεως, τὴν λύσειν καὶ πὼς. Κάθε φύλλο λύσειν χάρουτος πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν λύσειν μίας Ἀσκήσεως μὲ ἑνα ἢ δύο φύλλα. Ἄν ἔχῃ περισσότερα, μόνον τὸν ἐνὸς λογαριαζόνται, (γιατὶ τὰ λυσοχαρτὰ χωρίζονται κατὰ φυλλάδια καὶ εἶς γίνεται τὸ μέγεθος τῶν ὀρθῶν λύσεων). Ἐπίσης καὶ ἡ ἀποστολὴ ἢ ἀποθήκευσις σὲ λύσειν ποῦ ἔχουν ἴσην σελίδα, πρέπει νὰ γίνονται σὲ χωριστὰ φύλλα λυσοχαρτοῦ τόσα, ὅσα εἶναι καὶ τὰ φυλλάδια τῶν ὀνομάτων ἀναφέρονται. Προσθήκας καὶ διορθώσεις πολλὰν φυλλαδίων γραμμέναις μὲ σ' ἑνα φύλλο λυσοχαρτοῦ, ἢ ἄλλου χαρτοῦ, δὲν εἶναι δεκτῆς.

19.— Στὴν Πνευματικὴν Ἀσκήσειν καθὲς φυλλαδίου, ἀπὸ πᾶν, σημειώνεται ὡς πότε μποροῦν νὰ σταλοῦν οἱ λύσεις τους. Ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἀπὸ τὴν ὀρισμένην ἀπὸ τὴν ἀποστολήν, οἱ λύσεις ἐνὸς φυλλαδίου εἶναι δεκτῆς γιὰ τὸ Διαγωνισμὸν, φέρει μόνον νὰ μὴ ἔχουν δημοσιευθῇ. Ἐπίσης, δύο ἢ περισσότερα φυλλαδίων οἱ λύσεις μποροῦν νὰ σταλοῦν τὴν ἴδιαν ἡμέραν, φέρει νὰ μὴ ἔχῃ περὶ αὐτῆς ἢ προθέσιμα, ἢ γὰ μὴν ἔχουν δημοσιευθῇ οἱ λύσεις τοῦ ἀγοραστοῦ.

20.— Τὰ λυσοχαρτὰ, ἑνα ἢ πολλὰ μὲτρη, μποροῦν νὰ στέλλονται ταχυδρομικῶς, μὲσα σ' ἄνοικτο φάκελλο ἢ μὲ ταχυτὴν, σὺν ἐγγράμῳ.

21.— Οἱ διαγωνιζόμενοι διαβάζονται σὲ τρεῖς Τάξεις κατὰ τὴν ἡλικίαν τους, ὅπως καὶ στὸν Διαγωνισμὸν τῶν Ἀσκήσεων (βλ. πρῶτον κεφ. Β', § 9). Καὶ δίνονται ἕξ ἐπισημὰ βραβεῖα σὲ καθὲς Τάξει, κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρῶ-

22.— Οἱ λύσεις στέλλονται γραμμένες σὲ χαρτὶ ἰδιώτερο, ποὺ ὀνομάζεται *χαρτὴ τῶν λύσεων* ἢ *λυσοχαρτὶ*, καὶ πωλείται στὸ Γραφεῖο τῆς Διαπάλασης, σὲ φάκελλο, πρὸς 2,50 δραχμὰς (καὶ τοῦχοδρομικῶς δρ. 2,60 γιὰ τὸ ἔσωτερικὸν καὶ δρ. 2,70 γιὰ τὸ ἔξωτερικόν). Κάθε φάκελλος ἔχει μέσα 13 φύλλα, ὅσα ἀρκοῦν γιὰ τὴν λύσειν μίας Τριμηναίας. Ἀνοθεὶς σὲ ἄλλο χαρτὶ, δὲν εἶναι δεκτὴς.

23.— Τὸ λυσοχαρτὶ ἔχει χαρμὰ καὶ ὀδηγίαι· γιὰ τὰ ἔξω οἱ διαγωνιζόμενοι ποῦ καὶ πὼς πρέπει γιὰ γράφει τὸν ὄνομα του, τὸ ψευδώνυμό του, τὴν ἡλικίαν του, τὸν ἀριθμὸν τῆς Ἀσκήσεως, τὴν λύσειν καὶ πὼς. Κάθε φύλλο λύσειν χάρουτος πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν λύσειν μίας Ἀσκήσεως μὲ ἑνα ἢ δύο φύλλα. Ἄν ἔχῃ περισσότερα, μόνον τὸν ἐνὸς λογαριαζόνται, (γιατὶ τὰ λυσοχαρτὰ χωρίζονται κατὰ φυλλάδια καὶ εἶς γίνεται τὸ μέγεθος τῶν ὀρθῶν λύσεων). Ἐπίσης καὶ ἡ ἀποστολὴ ἢ ἀποθήκευσις σὲ λύσειν ποῦ ἔχουν ἴσην σελίδα, πρέπει νὰ γίνονται σὲ χωριστὰ φύλλα λυσοχαρτοῦ τόσα, ὅσα εἶναι καὶ τὰ φυλλάδια τῶν ὀνομάτων ἀναφέρονται. Προσθήκας καὶ διορθώσεις πολλὰν φυλλαδίων γραμμέναις μὲ σ' ἑνα φύλλο λυσοχαρτοῦ, ἢ ἄλλου χαρτοῦ, δὲν εἶναι δεκτῆς.

24.— Στὴν Πνευματικὴν Ἀσκήσειν καθὲς φυλλαδίου, ἀπὸ πᾶν, σημειώνεται ὡς πότε μποροῦν νὰ σταλοῦν οἱ λύσεις τους. Ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἀπὸ τὴν ὀρισμένην ἀπὸ τὴν ἀποστολήν, οἱ λύσεις ἐνὸς φυλλαδίου εἶναι δεκτῆς γιὰ τὸ Διαγωνισμὸν, φέρει μόνον νὰ μὴ ἔχουν δημοσιευθῇ. Ἐπίσης, δύο ἢ περισσότερα φυλλαδίων οἱ λύσεις μποροῦν νὰ σταλοῦν τὴν ἴδιαν ἡμέραν, φέρει νὰ μὴ ἔχῃ περὶ αὐτῆς ἢ προθέσιμα, ἢ γὰ μὴν ἔχουν δημοσιευθῇ οἱ λύσεις τοῦ ἀγοραστοῦ.

25.— Τὰ λυσοχαρτὰ, ἑνα ἢ πολλὰ μὲτρη, μποροῦν νὰ στέλλονται ταχυδρομικῶς, μὲσα σ' ἄνοικτο φάκελλο ἢ μὲ ταχυτὴν, σὺν ἐγγράμῳ.

26.— Οἱ διαγωνιζόμενοι διαβάζονται σὲ τρεῖς Τάξεις κατὰ τὴν ἡλικίαν τους, ὅπως καὶ στὸν Διαγωνισμὸν τῶν Ἀσκήσεων (βλ. πρῶτον κεφ. Β', § 9). Καὶ δίνονται ἕξ ἐπισημὰ βραβεῖα σὲ καθὲς Τάξει, κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρῶ-

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμά: — Φύγε, τοτὸ, ἀπὸ δῶ! Τώρα δένω τὸ γλυκὸ. Ὁ τοτός: — Δὸς μου καὶ μὲνα μὴ κλασθῇ, νὰ σὲ βοηθήσω... [Γέροντες] Ἄστρα!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ", Ἀθήναι, 38 ἔδδς. Ἐδριπέδου τὴν 4 Ἰανουαρίου 1926

1926 ΕΥΧΟΜΑΙ στάχαπτι μου πικρὴν τρισαυτογυμνάσιον τὸ νινὸντος 1926 καὶ τὴν ἐθαριστὴν μὲ τὴν καρδίαν μου γιὰ τὴν ἐκείνην πρωτοχρονιάτικην κάρτην καὶ ἀγάπην ποῦ μοῦ ἔστειλες. Ἐπίσης καὶ τὸ κ. Φαίβαν, καὶ οἱ συνεργάται μου, καὶ δὲν μου εἶς σπαιτικῶς.

Τὸ ΜΝΗΜΕΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ! Μὴ σπουδαία ἀθήνη ἔχω νὰ σέξω δῶσθε σήμερον, ποῦ βέβαια θὰ σέξω χαριστοποίηση πολὺ.

27.— Οἱ λοιποὶ διαγωνιζόμενοι λαβαίνον ἑπτανο. 28.— Ὅλοὶ οἱ βραβευμένοι, εἰς μὲν Πρώτης εἰς μὲν δευτέρης Τάξεως βραβεῖο, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ σταλοῦν τὴν φωτογραφίαν τους γιὰ τὴν δημοσιεύσιν. Καὶ γιὰ ὅσον λαβαίνον βιβλία καὶ ἐκλογὴν τους, ἀλλ' ἀπ' αὐτὰ μόνον ποῦ ἐκδίδει ἡ Διαπάλασις, ἀνάλογα μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν φύλλων ποῦ ἔχει ἐξοδεῖται καθένας. Ἐτοι δὲ Κορυφαίος, τῆς Πρώτης Τάξεως λαβαίνει 50 λεπτοῦν βιβλίον γιὰ καθὲν δεκά των φύλλων, καὶ 40 λεπτοῦν οἱ λοιποὶ. Πι χ' ἐνὸς ποῦ ἐξοδεῖται 1500 φύλλα, ἂν εἶναι Κορυφαίος — εἰς τὴν Σύνθεσιν εἰς ἄτομον, — μὲ ποῦ νὰ διαλέξῃ καὶ νὰ παραγγεῖλῃ βιβλία ἄξιας δραχμῶν 90 (150X60 καὶ ἂν εἶναι ἀπὸ τῶν ἄλλων δρ. 60 (150X40)). Ὁ Κορυφαῖος λαβαίνει βιβλίον 40 λεπτοῦν καὶ καθὲν δεκά των φύλλων καὶ 20 λεπτοῦν οἱ λοιποὶ. Τέλος οἱ ἑπτανοόμενοι λαβαίνον γενικῶς 20 λεπτοῦν βιβλίον γιὰ καθὲν δεκά των φύλλων.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Μὲ τὸ 1ο φύλλο τῆς 5ης Δεκεμβρίου ἄρχισεν τὸ 48ον ἔτος καὶ δ' 38ος τόμος τῆς Β' Περιόδου τῆς Διαπάλασης. Ἐπειδὴ ποῦ ἡ συνδρομὴ τῶν ἕλθῃ, πρέπει νὰ τὴν ἀναγεώσω. Καὶ ὅσοι δὲν ἀπέστειλαν ἀκόμη τὸ ὄνομα, ἔρχονται νὰ τὴν ἀναγεώσω. Καὶ ὅσοι δὲν ἀπέστειλαν ἀκόμη τὸ ὄνομα, ἔρχονται νὰ τὴν ἀναγεώσω. Καὶ ὅσοι δὲν ἀπέστειλαν ἀκόμη τὸ ὄνομα, ἔρχονται νὰ τὴν ἀναγεώσω.

Ἡ ἰσχὺς ἔδωκε τῶν ψευδῶν νινύων τοῦ 1925 εἰς τὸν πόνον. Ὅσοι θέλουν νὰ ἔχουν τὸ ἴδιον ψευδώνυμον καὶ κατὰ τὸ 1926, πρέπει νὰ τὸ ἀναγεώσω ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου. Κατὰ τὴν μὴ ἀναγεώσω ψευδώνυμον θὰ εἶναι ἐλευθέρω καὶ θὰ τὸ δίδω εἰς ὅποιον τὸ ζητήσῃ.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΑ

29.— Οἱ ἀναγεωμένοι ποῦ ἔχουν ἐξοδεῖται τὰ περισσότερα φύλλα στὸν διὰ τὴν ἑνὸς χρόνον (κατὰ ἑκάστην δεκάτην ἀπὸ 780), λαβαίνον βραβεῖο Πρώτης Τάξεως. Ἄν ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλοι, ποῦ ἔχουν ἐξοδεῖται τὸν ἴδιον ἀριθμὸν φύλλων μὲ τὸν 150 βραβευμένω, βραβεύονται καὶ ὅσοι αὐτοὶ, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι. Ἐπειδὴ πάλι ποῦ ἔχει ἐξοδεῖται τὰ περισσότερα φύλλα καὶ ὅσοι, οἱ πρῶτοι, ἀνακηρύσσονται Κορυφαῖοι καὶ ἂν δωροδοκῶνται χωριστὰ Κορυφαῖοι τῶν Ὁμάδων.

30.— Ὅλοισ ἀπονομιζόμενοι λαβαίνον ἑπτανο. 31.— Ὅλοισ οἱ βραβευμένοι, εἰς μὲν Πρώτης εἰς μὲν δευτέρης Τάξεως βραβεῖο, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ σταλοῦν τὴν φωτογραφίαν τους γιὰ τὴν δημοσιεύσιν. Καὶ γιὰ ὅσον λαβαίνον βιβλία καὶ ἐκλογὴν τους, ἀλλ' ἀπ' αὐτὰ μόνον ποῦ ἐκδίδει ἡ Διαπάλασις, ἀνάλογα μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν φύλλων ποῦ ἔχει ἐξοδεῖται καθένας. Ἐτοι δὲ Κορυφαῖος, τῆς Πρώτης Τάξεως λαβαίνει 50 λεπτοῦν βιβλίον γιὰ καθὲν δεκά των φύλλων, καὶ 40 λεπτοῦν οἱ λοιποὶ. Πι χ' ἐνὸς ποῦ ἐξοδεῖται 1500 φύλλα, ἂν εἶναι Κορυφαῖος — εἰς τὴν Σύνθεσιν εἰς ἄτομον, — μὲ ποῦ νὰ διαλέξῃ καὶ νὰ παραγγεῖλῃ βιβλία ἄξιας δραχμῶν 90 (150X60 καὶ ἂν εἶναι ἀπὸ τῶν ἄλλων δρ. 60 (150X40)). Ὁ Κορυφαῖος λαβαίνει βιβλίον 40 λεπτοῦν καὶ καθὲν δεκά των φύλλων καὶ 20 λεπτοῦν οἱ λοιποὶ. Τέλος οἱ ἑπτανοόμενοι λαβαίνον γενικῶς 20 λεπτοῦν βιβλίον γιὰ καθὲν δεκά των φύλλων.

32.— Ἐπισημὰ βραβεῖα τῆς Διαπάλασης καὶ βιβλιοθήκης της, ποῦ μοῦ καὶ παραγγεῖλῃ γιὰ ὄνομα ποῦ καὶ μὴ συνδρομητῆς γιὰ τὸν ἑνὸς χρόνον, ἢ ταχυτὴν κτλ. Μουσικῶν, ἢ λυσοχαρτῶν κτλ. Ὁχι ὅμως καὶ βιβλία ἄλλων ἐκδοτῶν.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ ΠΟΥ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΤΩΡΑ

46ον Δελτίον Ειδήσεων

* Από το 46ον Δελτίον (2α φύλ. 4ον) Δ. 13 849 50
Κόστος βιβλ. 12,50
Κοινοφιλίας 5.—
Ι. Β. Κουτσάλης 5.—
* Εν έλξη μέχρι σήμερον όρ. 13 872.—

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΙΜΩΝ

Οδών ψευδώνυμον εγκρίνεται ή ανα-
νεύεται, άν δεν συνοδεύεται από το
δικαιώματος όρ. 10.— Τα ψευδώνυμα ή
έπισημόσημα λογούν μέχρι τής 30
Νοεμβρίου 1926. * Όσα συνοδεύουν
από Α. Κουτσάλης, και όσα
από Κ. εις κοινήται.

Νέα Ψευδώνυμα : Σμυρνιω-
τάκι, ά. [ΘΒ]. Νηρηίς τού Ήγγειοδ, κ. [ΙΙΙ]. Οσσασιτικός Διάβολος, ά. [ΙΙΙ]. * Ανθομένο Ρεϊσι, κ. [ΔΚ]. * Ασημένιος, ά. [ΙΙ]. Δίβιος, ά. [ΔΚ]. * Ηώς τού Μοριά, ά. [ΜΒ]. * Ελληνική Δόξα, ά. [ΓΣ]. * Αθηνά, κ. [ΝΓ]. * Αράπισα, κ. [ΙΑ]. * Α-
ταγγάνα, κ. [ΙΑ]. Φωτεινός, ά. [ΔΤ]. * Αρτίμας, ά. [ΚΚ]. Μονά κρηνη, κ. [ΚΘ]. Ταράνια, κ. [ΑΠ].

* **Αναγνώσεις Ψευδώνυμω :**
* Ασπρος Άσπας, ά. * Διοικητικό-
δος, ά. * Απόγονος τού Όδυσσέως, ά.
* Κυρά Κυραλίνα, κ. * Ιωνικός Ά-
σής, ά. * Μίσης Ροδάνας, ά. * Γιανώ
Καρύγιο, ά. * Ονειροκόλος Ψυχή,
ά. * Καραμπίτσι, κ. * Παιδί τού Μέλ-
λοτος, ά. * Φρού Φρού, κ. * Μαιμού
τού Κωλλένη, ά. * Μικρή * Επαρχιω-
τίσσα, κ. * Ελληνική Αναγέννησις, κ.
* Πανταχού Παράν, κ. * Αϊδαρός, ά.
* Φιλοσοφία, κ. * Μίρια, κ. * Ναρ-
κώδης Ψυχή, κ. * Βυζαντινό Άστρο, ά.

* Η Διαπλάσις άσπάζεται
τους φίλους της: **Γλυκό Χαριό-
γελο** (σά να τζερες! βλέπεις τί
λέω σήμερα για τό Μνημείο τού
Πολέμ; φωτογραφία έλήφθη) **Αί-
ματοβαμμένη Δόξαν** (από τό μύ-
θο σου, μερικά τετραστιχα, στην
άρχη, είναι καλά ήτερα χαλαρά
δεν μάρασει να κών συγκρίσεις
μεταξύ ζώντων λογοτεχνών κι' οι
δυο αυτοί έχουν τή θέση τους στη
λογοτεχνία και καθένας εν' έλευ-
θερος να προσιμαί άπαντες θέλει.)
Ισθλιών Καίσαρα (θά ειδες δυ
αυτό σοσ ειδικάχα χάλρω που σοσ
άρεστο τόσο τά Νέα μου καλά και
τό Π. Πνεύμα σου, αλλά στο εξής
νά τά γραφες χωριστά, ειλι μαζί
μέ τό γράμμα.) * **Αττικη Άδην**
και **Τσοχτρον** (ευχαριστώ για τίς
φράσεις εσχάς πολύ μεθοδική ή
Σπατιστική σας κι' έτσι να κάμτες
και τού 1926.) * **Πληρωμένη Κα-
διάν** (έτσιλά ειδες λοιπόν ότι ο
φρόδος σου ήταν μάταιος) δέν θα
ας έφατα, ούτε έχω στο νόμ μου
νά σας άφισώ, σοσ μάγεπατις και
μέ θέλατε τόσο) **Αδμανα** (έλαβα,
εχαριστώ, εγκάρδια συλλυπητήρια
περιμένο τό νέο σου ψευδώνυμο·
ναί, καδί μου, κατγγίνου θά σοσ
ειναι κ' αυτό με ά παραγγολι·)
πρόην **Βεατριάνη** (έτσιλά) χάλρω
που έλας είναι οι διαπλασσοπόλες
πήγατε καλά στους διαγωνισμούς·)
Διαβολέμενο Ροδάκι (έλα τά
έλαβα και έλας οι παραγγολές σου
εργειαν· ο' ευχαριστώ πολύ για τίς

φροντίδας και παρήκω πάντα τά
λαμπρά αποτελέσματα) **Σηλοβα-
μένην Έρυθραίαν** (έλαβα, εχα-
ριστώ· τά φύλλα 36 52 τού 1922
σοσ έτσιλά ταχυδρομικός) * **Πλένη
Παπαγιαννοπούλου** (έλαβα, εχα-
ριστώ για τά καλά λόγια και περι-
μένων) * **Αϊθόριον** (τό δικαίωμα τού
ψευδώνυμου είναι όρ. 10· κ' ειλι 5·)
Πανεμένη Ψυχή (πολύ μου άρε-
σε τό γράμμα σου· ο' Ιούλιος Βέρν
ήταν Γάλλος μυθιστοριογράφος· γεν-
νήθηκε στη Νά·νη τό 1826 και πέ-
θανε στο Παρίσι τό 1905· έκτισε
πολλά ταξίδια στη ζωή του, — ειλι
μέλιστα δικό του πλοίο, — κι' ε-
γραφε πολλά μυθιστορήματα, που
πά περισσότερα είναι ταξιδιωτικά·)
Ρελαιναίαν (έγώ ειλι κ' ειλι θέας
νά μην τό έλλείξω) * **Δίβιος** (ναί,
μπορείς να μου στείλεις) * **Άσην**
(έτσιλά· οι Άθραφες κάποτε· που
βλέπεις στις Μ. Άγγελίες είναι αι
κοινογραφημένα δελτάριά που στέλ-
νονται σε φάκελλο χωρίς επιγραφή
από μέσα και χωρίς λόγια από πίσω·
άγραφα τελοσπάν ον) * **Άστρη τού
Παρελθόντος** (χάλρω πολύ για τήν
απόφασή σου) * **Αντίφιλον** (ναί·)
Ροδάλην Αδρόχλαν (έχει καλώς·)
Νεφέλλαν Α Βρασιόνου, Πέλοισα,
*** Ελληνική Αναγέννησις, Αε-
φροσταση Όλιμπιονίκη, Τά-
ριαν, * Αλισσηται, Ασία, Γ. Κα-
ραγιώργην, Μίσην Ροδάναν** κτλ
κτλ.

**Σκυρ Μπάρκλαν, * Ηρωίδα τού
Ζαλόγγου, * Άγγελος** (έτσιλά).
Είς όδας άριστολά έλαβα μετά
τήν 8· Ιανουαρίου, εθαπήσω στο
έρχόμεν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια 224ον Διαγωνισμοδ. Αι
λέσεις δονται μέχρι 2 Μαρτίου]

63. Δεξιόγραφος
Τό πρώτο λές στην όρο σου,
Τό δεύτερο νησι,
Και κάποιον από τους δώδεκα
Κάνουν τά δυο μαζί.
Τυχή τής Λέσβου

64. Στοιχειόγραφος
Στου ήρωαίσιου τό κεφάλι
Έν' έκόμα γράμμα βάλω
Κι' όνομα μάς άγιας
* Άπροσώδητα διαβίλω.
Άπροσώδητα διαβίλω

65. Τονογράφος
Γνωστός λαμπρός δοστρομικός
Τόν τόνο του άν αλλάξει,
* Έ α κατάδι φερσικό
Μπαρσά σου θά πετάξει.
Δουλοδά τής Άδρου

66. Αίγιμα
Τραγική βασίλοπούλα
Θά ίδης στο θηλονόμ·
Κοιμολογία κι' άλλ· κάνουν
* Από τό ούδοντρώ μου.
Μαίλας Ι. Παρλαμπάς

67. Τρίγωνο
* * * * * = Χώρα Μινωαίτις
* * * * * = Νήσος τού Αιγαίου
* * * * * = Τοιμηδέημεσταλάκι
* * * * * = Θεία
* * * * * = Ήνετομον
* * * * * = Άνθη
* * * * * = Φωνήν
Και καθένας τό ίδιο.
Άλ. Πολύ!

68. Κρυπτογραφικός
12945678 = Ποταμός·
2871728 = Λιτικός ποιητής·
31424 = Φυτόν έδοδμον.
45768 = Θεότης.
568128 = Άρχεια πόλις,
6258 = Πτηνόν.
7565 = Μεγάλη νήσος.
8284724 = Άκρωτήριον.
Ελληνικών Ίσοδός

69-78. Μαγικών Γράμμα
Τή ανισαλλαγή ενός γράμματος
έκαστος των κάτωθι λέξεων δι' έ-
νό· άλλου, πάντοτε τού αυτού,
νά σχηματισθόν ήνε άνταγμα-
ματισμού άλλαι τίναι λέξεις·
δέστω, κόρη, άντος, χώρα, λανία.
Νόδη

74. Ποικίλη Άκρωσιχη
Τίτοιμα των κάτωθι ζητούμε-
νων λέξεων άποτελούν θεόν των
Ρωμαίων, τό δεύτερο γράμμα-
τα σιδηρουργικών εργαλείων και
τό τρίτο σίσθημα άγγινόν·
1. Κρίτος τής Εθρόπης· 2.
Έκστνος που δέν φοβαται· 3. Ε-
πίσημα χρόνου· 4. Υψωμα γής·
5. Νηρις τού Ιονίου.
Ταίσιος Σαντοροναίος

75. Φωνηεντόλιπον
μ ς μ * * * * κ λ ζ
Ναντοπούλο

76. Γείφος
μαγ λι
Ε μαγ λι λι
δει μαγ χάρ μαγ λυκος λι λι
μαγ λι λι λι λι
Πιογιάννης

Διά τους Γαλλομάθεις

77. Αίγιμα
Σάν τό λές στη Γ αλλική,
Β (κεσοι οσπέλιπια
Άλλά στην Έλληνική
Τό προφέρεις με λαλοσία.
Βολέτια

78. Calambour
Quelles sont les trois villes
de France qui, multipliées,
font vingt-un?
Διαβολέμενο Ροδάκι

Δ Υ Ξ Β Ι Σ

των Πνευμ. Άσκησ. τού φύλ. 42

633. Κύθηρα· Άνικουθριά, Πά-
ξοι· Άνιποξοι. — 634. Μίσος (μλ
σός). — 635. Φειδίας· φειδί. — 636.
Βόρη· Δόγη.

637. Α Α Β 638. ΑΙΒΙΟΣ
Ν Β Ι (Ιβίς, βίος, βί-
Τ Ε Α βίος, Σίβιος.)
Ι Ω Ν Α Σ — 639-640. 1.
Τ Τη χλίσσα· 2.
Ι Ό Πόρος. — 641.
Ν Υγιατίν άριστον
Ο ίστιν (Η ΤΙΝ
Σ άνάγνω-
ΝΕΣ
σε τής Έπιγραφής κατά
στ' τον εκ των κάτω.) [ΤΙ-
Νότα, ΝΕΣος, ΣΤΟμα,
ΑΡΙΑτορέλης, ΕΙΝαι, ΑΙ-
Νος, ΥΓΙής] — 642. Άρα
την εκάινει. — 643. Φόσιν πορηόν
μεταβαλέν σό ούδιον. (Φ' εις ιν,
πονι, ρ, άν με τά, β' άλλην,
ούρά δύο, ν.) — 644. Clocher-
cocher. — 645. Eglise, Eglise,
Epoque, Etoile.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕΤ-66)

ΟΜΟΙΟΠΟΝΙΑ ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ

Ζ. ΔΙΑΓΡΟΝΙΣΜΟΣ
Προσφέρωμε διαγωνισμύ κερσών
(άργύριον), προτίσημα κλλιανός,
* Έλληνική ποκία, κτιση και άπορες
της Άθηνας. — Προσβαίτε τούτων
Βραβεία. Για τίς κλλιανός: **ΠΟΙΟΙ ΕΙ-
ΝΑΙ ΟΙ ΛΟΑΘΟΝΟΙ, Η ΖΩΗ ΜΟΥ,**
ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ (τοκασεί. Για τό κο-
κίση, **ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΟΡΑΦΟ**, **ΒΑ-
ΝΙΑΣ, ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ** (Γαρό-
κω). Για τίς άπορες: **ΠΕΡΙΝΑ, ΣΤΗ
ΧΟΡΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΝ, ΑΔΗ-
ΤΗΣ** (Χάροσω). Μαροί ό κωτίνας να
στέλι μαρς κ' άτ' τ' τετς ειδή. Σό
σασίς μετ' Ι. Παγαγόπουλου, Άλμα-
μένους 122, Άθήνα.

* Ό Άσρητός
ΝΤΡΙΑΝ
(ΚΕΤ-66)
Πρόδους, Σαντοροναίαν από Διαπλα-
σσοκού. Εδ' τουμ ειδικάχα εδ' Νέον
ΜΑ·ΤΟΥ ΤΟΥ ΚΟΛΕΤΗ
(ΚΕΤ-67)

Παρητίσσα Όλα, σοσ εθχουμ να
περάσης τον κωισθόμω χρόνω χα-
ροσίμη κ' εθχισθόμενη. Με άγάπη,
Διόφιλητα

Τίς πιά άγιάς ειδής γιά τή ηιοτή
σου, άνακλήστω μου Νίτσι άπιστη-
επιστοπούλου.
Δίς Α. Κ.
(ΚΕΤ-69)

Διαγωνισμύ μου (ΚΕΤ-198) παρα-
τινών επί μήνα. Στείλατε βίβλ.
Βραβεία εκλεκτά. Περιόνη·
ΚΩΝΙΝΟΣ ΑΥΤΗ
(ΚΕΤ-70)

Αναλλάσσω Μ. Μυστικό με δλονο
και έλας.
ΑΙΡΙΟΣ
(ΚΕΤ-71)

Ο ΒΡΑΧΟΣ εθχεται
στο Διαπλασσοκούλα χρόνω πολλό.
ΚΕΤ-72

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΡΗΣ
Ελληνική Αναγέννησις, Αναδοξωσι,
Ε. Χ. Παπαδημητρίου, Άρσιεσθ, Νιο
βόνε, στείλαμε· Ό των Διαγωνισμύ·
ΘΑΣΤΙ
(ΚΕΤ-73)

Ζωή Παιμνήσθη, άν με γνωστίης·
Ζ γράφεις· Άγγέλου, poste-restante,
Λάσοπον.
ΑΓΓΕΛΟΣ
(ΚΕΤ-74)

Αναλλάσσω Μ. Μυστικό με Διαπλασ-
σοκούλα. Δίσις: Ταχούδ. Κιβήτιον
45, Άθήνας.
ΜΟΝΑΚΡΙΒΗ
(ΚΕΤ-75)

Προσφέρωμε διαγωνισμύ κερσών
Κλλιανότων και Κερσών
κερσών. Προσβαίτε 40 ήμερος. Συμμο-
σότη 1 όραμύ. Βραβεία 6 εκλεκτά. Δίσις
Ταχούδ. Ουκί 45, Άθήνα.
ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΑΣΤΡΟ, ΜΟΝΑΚΡΙΒΗ
(ΚΕΤ-76)

Η διεθδονίς μου είναι· Ριδαγον
Καυελίσπολου, poste-restante, Ά-
θήνα.
ΓΙΟΤΑΝ ΑΝΘΗ
(ΚΕΤ-77)

ΟΝΕΜΕΝΗ ΨΥΧΗ, στη ηιοτή
σου χρόνω πολλό.
Διαβολέμενο Ροδάκι
(ΚΕΤ-78)

Κερσάτις — Υφαντή.
Κόρη των Όνειρων
(ΚΕΤ-79)

Προσπομίνοντες από Διαπλασσοκού-
σώ χωριστά άπαντες, υιωτίσθης
τις 'Ελληνικές Έλληνισσοπόλες.
Τριανταφυλλίνα
(ΚΕΤ-80)

Προσπομίνοντες από Διαπλασσοκού-
σώ χωριστά άπαντες, υιωτίσθης
τις 'Ελληνικές Έλληνισσοπόλες.
Ταοδόνια
(ΚΕΤ-81)

Φαράς, θρομώ εθχασιστοδής διά
των χαυρισμύων και σ' εθχισθε
καλάς εσχάς. — Σύνδεδεκάτος Κρίσις·
(ΚΕΤ-82)

Επιστις Άγάπης, εθχισθε τό Νέον
έτος.
Κρηόλιπη Ναρδίδα
(ΚΕΤ-83)

Υφαντή, Διαπλασσοκού Μ. Μ.
μέσον Διαπλασσοκού.
Παρητίσσα τής Εθρόπης
(ΚΕΤ-84)

Μή ξεχνάτε τόν (ΚΕ 1292) διαγωνι-
σμό μας, παρατινόμενον μέσο
Φαβοσπορού.
ΠΕΤΑΣΟΝ ΚΡΙΝΟΥ, ΕΒΥΘΟ, ΡΟΣΣΙΑΚΗ